

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Pro sui reconciliatione, peccatorum remissione: pro perfecta sui
mortificatione, simplici rectaq[ue] intentione, deniq[ue] pro felici & segura
morte, Precatio XX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

summationem innocentissimæ vitæ & animæ tuæ tremantibus visceribus miserabiliter præstolantibus. O te dulcissima vita omnium viventium, quàm horribili pressura, tremendo luctamine & duello inter se mors & vita decertabant. O quam mortiferis insultibus, quam intensissimis cruciatibus, quam diris aculeis nobilissimum cor tuum, Diuinitatis tuæ gazophylacium, à diræ mortis iure concutiebatur, tundebatur, pulsabatur, donec illud tempus adueniret ab æterno dispositum, quo non coactè, sed tuapte voluntate (ve prædixisti) animam tuam poneres, & pro nobis mortis iuri vitam traderes. Tunc autem clamore valido (ad significandum inconfuetum moriendi, atq; manifestè voluntarium esse expirandi modum) te Patri commendans, dixisti: *Pater in manus tuas commendo spiritum meum.* Et hoc dicto versus matrem mœrore tabescentem, quasi vitimum & tristissimum vale ei relinquendo atq; significando, inclinans caput amarissime lachrymantibus oculis, patefactè iam mundo misericordix tuæ sinu, tabescentibus visceribus, obrigentibus membris, rupto corde, in amarissimo cruciatu, in inuictissimo atq; fortissimo amore, voce magna clamans, eidem Patri æterno spiritum tuum tradidisti.

O quanta pœna, quanta acerbitas mortis huius, dum creator occiditur, vita moritur, Filius Dei immensus, immortalis, Deo Patri coræqualis, tremendæ dominus Maiestatis, dominus Sabaoth, pro peccatorum hominum sordibus necatur. O qualis illa fuit separatio, ô quam triste diuortium quis illic mœror & angustia, quis cruciatus & pressura fuit, cum anima illa excellentissima à dignissimo illo atq; sacratissimo corpore, in quo triginta tribus annis tam dulciter, pacifice, iucunde & sancte, haud secus quam duo amantes in lectulo vno, quieuerat, iam iamq; discedere cogeretur? Quam egrè se diuelli ab inuicem patiebantur, inter quæ nulla vnquã discordia, lis nulla, dissidium nullum, nec vlla fuerat suborta similtas? O quam grauis & ineffabilis illa crux erat, quando sanctissimum illud corpus, tam fidum amicū, tam pacificum patrem familias, tam piū deniq; cogebatur preceptorem & magistrum dimittere. Quanto itidem cum mœrore preclara ac nitida illa anima à tam fideli seruo auellabatur, qui ne vnquam quidem vel in modico spiritui rebellauit, nunquam eius dominium refugit, nunquam spiritui, recta ac sancta monenti, restitit: quicq; semper morigerum spiritui exhibuit famulatum. Idèd nusquam sibi pepercit, non frigus, non æstum, non famem, non sitim declinauit: quinimò labores & dolores innumerabiles: quam patientissime tollerauit, vt suo muneri faceret satis. O quam ingens, quam immensa fuit hæc suauissime Iesu tibi crux & afflictio, quã vehemens cruciatus & dolor, dum à sese diuellerentur anima illa sanctissima & sacratissimum tuum corpus, inter quæ tam mira semper concordia, tam stupenda dilectio, summum gaudium imperturbata pax, ac maxima fuit iucunditas?

*Pro sui reconciliatione, peccatorum remissione, Pro perfecta sui modificatione, simplici re-
hæq; intentione; deniq; pro felici & securâ morte, Precatio, XX.*

Quid tibi miserrimus, salus & spes animæ meæ Christe Iesu dilectissime digne retribuam, pro immensa & profundissima charitatis tuæ erga me ab yfso, quæ adèd fidelissime in finem vsq; me dilexisti, & neuiquam pro me dedignatus sis tam ignominiosissimâ simul & amarissimam subire mortem, quo à morte perpetua me redimeres, & regni tui cohæredem faceres? En laudo, exalto, benedico & infinities (si possibile foret, licet id nihil tamen adhuc esset) gratias tibi ago ex omni anima, vniuerso corde, totis viribus, & omni facultate mea, quod ex gratuita tua bonitate, crimina quæ soluere debui & non potui, tu innocentissime Domine exol-

uu

uist

uisti, expiasti & luisti. Sed benignissime & suauissime Domine Iesu Christe, cor meum tremore cohorrescit, omnia mea viscera atq; interiora pauore contremiscunt, dum considero profunditatem tuæ grauissimæ passionis, dum pariter certissime & clarissime percipio, scio & agnosco hæc tantarum harum, cum nulla in te sit inuenta iniquitas, causam fuisse passionum, meq; mortis huius occasionem dedisse. Ve, ve mihi itaq; ingrato peccatori, & iterum ve mihi miserissimo. Quid enim dicam, quid quaeso respondebo, vbi tunc abscondi poterò, quando istius à me districta exigetur ratio, quando pretiosus tuus sanguis meus de manibus seuerò examine exquiretur, quem toties indigne contempsi, tot tantisq; peccatis & turpitudinibus quasi interioribus pedibus proculcaui, reieci, & ignominia multiplici, quantum in me fuit affeci? Quo à furoris tui facie fugiam, nescio: quo me miserum abscondam aut conuertam, ignoro, nisi ad te Dominum Deum & patrem meum, meam vnicam misericordiam, spem & salutem.

Psal. 133.

Vnde reuertor ad te, cum omni humilitate ante oculos Diuinæ Maiestatis tuæ prostratus, atq; ex imo cordis mei aduersum me omnes meas innumerabiles & singulas confiteor iniustitias, scelera & ingratitude: quibus vnquam à prima qua peccare potui hora, in præsens vsq; momentū Diuinā tuā offendi bonitatem, atq; in talia te perduxi, innocentissime Iesu, tormenta, toto corde a morosum tuū cor efflagitas, vt virtutē tui pretiosi sanguinis atq; singularum tuarum passionum, digneris super miseram meam animā effundere, eamq; ab omni abluere & depurgare macula atq; genuino suo, quē amisit, decori & integritati restituere: tantam ex sacratissimis insuper tuis vulneribus animæ meæ insuere digneris gratiæ tuæ largitatem, qua in vnione tuæ tam diuine & voluntariæ mortis perfectē toti mūdo, mihi ipsi, omni priuato amori, cunctisq; prauis affectionibus funditus emori possim. Quod equidē ex intimo corde veniciter cupio, dicens tibi resignatissima voluntate, *Domine quid me vis facere? Non mea, sed tua voluntas fiat* amantissime Iesu. Item *In manus tuas commendo spiritum meum*. Vnde & corporis quoq; & animæ meæ vires omnes, totum deniq; me, quod sum, habeo, & possum, offero in laudē tuam, vt secundū optimum voluntatis tuæ beneplacitum regas me, possideas, ducas, & perducas in finem, in quem me creasti & denuo redemisti. Da igitur obsecro mihi, Deus liberalissimè, rectam in omnibus & simplicē intensionem, vt solam tuam voluntatem in cunctis requirana & intendam: nihil affectem, faciam, aut dimittam, nisi purè & simpliciter propter te, vt in te cuncta rectissimè dirigam: quatenus tu sis omnium factorum meorum, totiusq; vitæ meæ principium, intentio, medium, finis & consumatio.

Act. 9.
Matt. 26.
Lucæ 23.Thre. 5.
Psal. 79.
Psal. 135.

O mi amabilissime Domine, quando tandem hoc erit, vt mihi tu sis purè omnia in omnibus? Heu quam diu cæcus ero, vagus & aridus, piger & tumidus, nudus, miser & miserabilis? Conuerte ergo me, Domine, & conuertar totus ad te in mutatione dextræ excelsi, sicut torrens in austro, vt auxilio gratiæ tuæ deinceps tā pie, tam religiose, tamq; sancte in hoc, ad quem me vocasti, statu degam: quo extrema in necessitate cum à corpore anima mea separanda erit, pium & fidelem te defensorē ac adiutorem merear, ne aut magnitudine tentationum, aut acerbitate poenarum, aut hostium meorum terrore superer, vel in desperationis barathrum immergar: sed tua dulci presentia refectus, fugatis inimicis, peccatisq; cunctis deletis totus mundus hinc exiens, in manus tuas, ac in glorificata iam tua vulnera extremum meum spiritum exhalare, ac ad cœlestia tua perducere tabernacula merear, cum cœlestibus ciuibus, per tuam largissimam misericordiam sociandus, vbi sine fine te laudem & benedicam

medicam

medicam semper. Oro etiam te pijsime Iesu, vt mors tua amarissima sit defunctis omnibus requies, consolatio & vita sempiterna. Sanguis tuus preciofissimus misericordissime Iesu, in purgatorium descendat, & defunctorum omnium pœnas aut refrigeret aut extinguat penitus, Amen.

Actio gratiarum pro superexcellenti Dei erga nos amore, quo non modo tot tantaq; salutis nostræ gratia assumere, facere, sustinere, ac demum in ignominiosissimam & acerbissimam mortem animam suam nobilissimam, tradere non refugit, verum etiam se mortuum totum pro nobis ardentissime impendit.

CAPVT XXI.

IESV benignissime, tu es solus amor, salus & consolatio mea. O amator hominum fidelissimè, creator & redemptor meus, lumen cordis mei, solatium spiritus, & medicina animæ meæ: Adoro te conciliator hominum, aduocate pijsime peccatorum, laborantium refrigerium, solamen oppressorum, merces iustorum omnium: Adoro te placabile & gratum sacrificium, hostiam pacificam, qui solo odoris tui suauitate, Patrem tuum in excelsis commorantem, benignissime inclinasti pariter & commonuisti, ad respiciendos nos in misericordia & miserationibus, vt reciperet nos in gratiam suam, faceretq; regni sui cohæredes. O misericordissime Iesu, en confiteor, laudo, exalto, benedico & glorifico immensam, inexhaustibilem & supereffluentem tuam erga nos misericordiam & charitatem; qua non satis erat Mariæ, esse te dominum, creatorem & protectorem nostrum; sed & redemptor, consodalis, frater, caro & sanguis noster fieri voluisti, & esse particeps infirmitatis, paupertatis, & mortalitatis nostræ, qui nullius prorsus indiges. Ad hæc triginta tribus annis pro salute nostra tam fidelissime laborasti, tam laboriosissime defudasti. Quoties misericordissime Iesu, itineribus es fatigatus? quoties in oratione pernotatus? quoties prædicando lassatus? Quoties æstu, frigore, siti & fame, paupertate, contemptu, contumelijs & iniurijs affectus? Demum etiam, quod maximum est, nobilissimam animam tuam pro nobis adhuc inimicis in mortem tradidisti turpissimam & amarissimam. Insuper tam stupendæ & amplissimæ dilectionis tuæ magnitudine non sufficiebat adhuc, tam eximia amoris insignia, tam immensa beneficia nobis vilissimis & ingratis contulisse (quod videlicet triginta tribus annis, nostra pro salute laboraueris) atq; tam multipliciter, dolorosissime & ignominiosissime pro peccatorum nostrorum plena ac iusta satisfactione passum esse: nisi etiam post mortem ignominiam illam maximam tibi voluisses irrogari, vt in pijsimum cor tuum amore vulneratum, diræ lanceæ mucronem, à quodam tunc crudelitate & superbia sæuiente milite, insigi velles & transfalneradum exponeres. Ast quare cor tuum superbenedictum tam horrenda voluisti perfossione patefieri, nisi vt infinitam dilectionis tuæ magnitudinem & quantum nos diligeres, & ex quanta charitate pro nobis cuncta illa agendo & patiando susceperas, monstrares? Dum nimirum dilaceratis propter nos & attritis cæteris membris omnibus, Patriq; in hostiam viuam, puram, placabilem pro nobis oblati, cum iam altius & amplius charitatem tuam nimiam monstrare non posses, cor tuum huius charitatis secretarium atq; gazophylatium consecrare, & expandere voluisti; vt vnde cætera, quæ propter nos feceras, processissent, quasi visibiliter cõspiceremus: cum nihil tibi reseruans cor tuum & omnia nobis cõmunicares, perinde plane ac si nobis (quorum vtiq; obstinati cordis duriã nouisti) ex alto proclamans, diceres: Attende ô homo, & vide, qualia &

quanta